

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
НЕВЕРНИЦА АРДА

chitanka.info

Цяла зима спа южният вятър на брега на Бялото море. Загърнат в топъл кожух, подложил камък под глава, спа той и с едното ухо все слуша кога ще загуркат жеравите и ще долетят през морето белите щъркели и лястовичките.

Една утрин кожухът му се загрея, стопли го. Отвори очи Южнякът, не може да гледа — пролетното слънце грее право в очите му и презглава се смее:

„Ставай, Южняко, снегове да топим!“

Скочи Развигорът, отметна кожух и духна нагоре, към снежни планини. Мина над широки тракийски полета, надникна в Одрин града и се загуби низ равно Загоре.

Отдето помина, радост поръси. Вдигнаха се левент тракийци с червени пояси, с рунтави овчи калпаци. Порят черни угари, кънти юнашка песен. Блейнаха стада по полята, поръсиха чучулиги кръшни песни от синьото небе.

А Южнякът, ей го горе, наврѣх Стара планина. Стопиха се снегове, забучаха урви и водопади.

Провикна се Южнякът, та небето прокѣнтя:

„Ставай, посестримо Тунджо, Бялото море на гости те кани!“

Догдето го видят, пролетя над Мургаш и Люлин, ширна се по Софийското равно поле, прехвърли Витоша и право над Рила планина.

„Ей, сестрице Марице! — забуча из тънкостволи бори Южнякът. — Събуждай се, трѣгвай, Бялото море на гости те кани!“

Вдигна се оттам Развигорът, изви се над стрѣмен Мусала, плѣзна се по снежните гребени на Ирин-Пирин планина и право в дебрите на къдрава Родопа.

„Е-хей, лудетино Ардо — провикна се той, та доловете проехтяха, — бягай и не спирай: Тунджа и Марица те изпревариха, на гости ви кани Бялото море!“

Втурнаха се на път три реки, три сестри — Тунджа, Арда и Марица, — през тучна Тракия към Бялото море.

Замръкнаха, умориха се, спряха да починат, да нощуват.

„Чуйте ме, сестрици! — рече им Марица, най-старата, най-умната. — Която утре първа се пробуди, и другите да викне, дружно път да поемем!“

Ала неверница Арда, най-малката, най-хитрата, не мигна, не заспа. Почака тя, дор мине полунощ и зайде месецът, вдигна се

скришом от другите и припна надолу — първа да стигне Бялото море.

Съмна се, огря слънце, пробудиха се Тунджа и Марица; гледат — няма Арда!

Разлюти се река Марица, извиши глас, прокълна я:

„Първа си тръгнала, сетня да стигнеш, сестро невернице!“

Втурна се Тунджа надолу през зелени ливади, под орехови сенки и гюлови градини чак до черна Странджа планина.

Проточи се тиха Марица по широко Тракийско поле, между тополи и оризища и жълти златокласи ниви. Тече, отминава — тиха и кротка като млада невеста.

На третия ден се срещнаха край Одрин града две реки, две сестри — Тунджа и Марица. Прегърнаха се и отминаха — на гости на Бялото море.

А от луда Арда ни вест, ни помен. Вдигнаха се пред нея усойни Родопи — вие се Арда, вие и преплита ту горе до небето, ту дълбоко вдън земи. Блъска се Арда през скали и урви; шуми, пени се и беснее; налита върху села и градове, отвлича млади овчари и руди стада... На пети ден чак огря небе над нея и светнаха четирите бели минарета на Султан Селим джамия.

Мътна, сърдита е Арда, шуми и блъска високи брегове. А Тунджа и Марица на подбив я посрещат:

„Ела, ранобуднице, невернице! Ела да отдъхнеш на сестрини скути, че дълъг път ни чака — на гости на Бялото море ще идем...“

Понесоха се през Тракийското равно поле три реки, три сестри. Бреговете им цветен губер стеле — ситна детелина и червени макове. Във водите им сутрин и вечер белолики тракийки пъстри поли оглеждат. А долу, в долно поле, вихром се вдига Бялото море, като млад момък на хранен коня — три гостенки чака, три посестрими — Тунджа, Арда и Марица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.